

Tôi ghé Phố Bolsa một sáng Chúa Nhật đẹp trời. Sắp đến Tết Tây, Don, người bạn nối khố của tôi từ khi còn ở Việt Nam đưa ra ý kiến lái xe lên Quận Cam mua đồ ăn về đón giao thừa. Don và bạn gái bay từ Portland thăm tôi, nên tôi cũng muốn lái chuyển tốc hành một tiếng rưỡi đồng hồ để hai người có dịp thăm lại cảnh sầm uất của Phố Bolsa. Đúng tôi dự tính sẽ đón giao thừa thịnh soạn và tưng bừng bằng những ly nước mía ngọt lịm, những ly chè thật béo của Hiển Khánh, và cả những đĩa gỏi nổi tiếng của tiệm Thanh Nhân. Sau khi mua lương thực đầy đủ, trước khi về lại San Diego, chúng tôi tạt ngang tiệm supermarket 79 mua thêm ít đồ nấu buổi cơm tối.

Một giỏ trái cây và rau cải đầy ắp cộng thêm các thứ bánh trái lật vạt được ông bạn già của tôi đặt một cách nặng nề trên quầy tính tiền. Tôi xí xọn chen đứng trước để dành trả tiền. Chỉ còn một người khách nữa là tới phiên tôi. Bà ta dắt theo hai bé gái đi chợ, cô chị khoảng 15, 16 tuổi, còn cô em khoảng chừng 5, 6 tuổi. Brong lúc chờ đến lượt mình, ba đứa tôi đứng nhăm trong đầu xem còn thiếu món gì không. Cho đến khi tiếng của bà mẹ cất lên với đứa bé gái nhỏ gây cho tôi một sự chú ý không ít.

- Sao con mua bít bánh mắc quá, \$5.99 lận. Thôi bỏ lại đi con.

Bà chẳng cần xem phản ứng của con gái ra sao, lấy bít bánh của bé để ra bên ngoài. Tính tiền xong, bà chìa cho người nhân viên tấm ngân phiếu. Theo tôi đoán đó là tấm ngân phiếu kỳ lương mới lãnh của bà ấy. Người nhân viên tính tiền thối lại bà một số tiền mặt giấy bạc màu xanh. Bà nắm cuốn tròn số tiền vừa thối chặt trong tay. Nổi đứng bên cạnh, nhìn gương mặt khắc khổ của bà, tôi cảm nhận được đồng tiền của bà có lẽ kiếm rất khó khăn. Bà định đẩy chiếc xe đầy thực phẩm ra khỏi chợ, đứa con gái lớn chợt lên tiếng...

- Mẹ cho nó mua hộp bánh đó đi. Nó sắp khóc rồi kìa mẹ!

Tôi ngược lên, đưa ánh mắt về nơi vừa phát ra giọng nói trong sáng đó, thấy cô gái lớn nhìn mẹ với đôi mày nhu nhú ra vẻ năn nỉ. Gương mặt của cô trông rất giống người mà cô vừa cất tiếng gọi bằng "mẹ". Hai chiếc răng hở của cô nhìn dễ thương với nét thơ ngây của cô. Tôi thầm hỏi cha của hai em đang ở đâu. Sao chỉ có ba mẹ con tự đi chợ, tự đẩy xe lấy một mình? Bà mẹ nghe con gái lớn van nài, cúi xuống nhìn xuống đứa con gái nhỏ. Bà bất giác xòe năm ngón tay ra nhìn mấy tờ giấy bạc xanh phơi mình nhăn nheo trên lòng bàn tay mình, gặng hỏi đứa con nhỏ.

- Con thích bít bánh hả Con mua rồi con phải ăn nha. Mua chi bít bánh \$5.99 mắc quá!

Tôi cũng cúi xuống nhìn gương mặt bầu bĩnh của em. Với đôi gò má phúng phính đỏ hồng, đôi mắt đen láy cộng với cái miệng nhỏ xíu, em trông xinh xắn lắm. Em bé nhìn không giống mẹ bằng cô chị, chắc hẳn bé phải giống cha rồi. Nghe mẹ không muốn mua bít bánh, đôi mắt có hai tròng đen láy ẩn rõ hơn những giọt nước mắt long lanh sắp tràn ra. Cô chị thấy em sắp khóc lại hỏi mẹ.

- Mẹ à, nó khóc rồi. Mẹ mua cho nó đi!

Bà mẹ sợ con khóc, phản ứng một cách hốt hoảng...

- Nó khóc rồi. Thôi chắc trả lại trái sầu riêng để mua bít bánh cho nó, chứ bít bánh mắc quá mà không biết nó ăn có hết hay không.

Lưỡng lự đưa mắt nhìn chiếc xe đồ ăn, chợt bà mẹ đánh giọng lại.

- Thôi khi khác mẹ mua cho con. Đi mau con, còn nhiều khách hàng chờ tính tiền.

Ba mẹ con vội vã đẩy chiếc xe ra cửa. Em bé nhỏ một tay vịn áo mẹ, tay kia dụi dụi đôi mắt lủi thủi bước theo sau.

Tôi nhìn theo ba mẹ con của họ cố nén một nỗi buồn man mác. Trong khi bà mẹ dẫn đầu, và thấy em bé gái khóc như vậy, lòng tôi se thắt một nỗi xót xa. Tôi thật muốn mua cho em hộp bánh ấy mà không biết phải làm sao. Liệu tôi lấy tiền mua bít bánh ấy, bà mẹ có nghĩ tôi khinh thường bác ấy không? Liệu tôi

mua, bé gái nhỏ có chịu nhận hộp bánh từ một người rất lạ hay không?

Thế mới biết giữa đường xá hào nhoáng, phồn hoa với những chiếc xe đắt tiền bóng loáng lướt tấp nập, chưa chắc không có sự khó khăn. Giữa những bộ áo lông lấy sắc màu, những chiếc vòng vàng lấp lánh, vẫn chen lẫn một điều rất thật mà tôi tình cờ chứng kiến.

Trên đường lái xe về, tôi suy nghĩ mãi. Sẽ có một ngày tôi được làm mẹ như bác ấy, tôi sẽ phản ứng như thế nào việc vừa rồi? Tôi không dám quả quyết mình sẽ là người mẹ hoàn hảo vì chẳng có ai trên đời là một người toàn vẹn. Nhưng giữa trái sầu riêng bà bịt bánh \$5.99, tôi biết chắc tôi mua bịt bánh thay vì trái sầu riêng. Tiền, tiền có bao nhiêu mới đủ. Và tuổi đời một con người dài được bao nhiêu? Và nếu như vậy, tôi nhất định mua cả hai: trái sầu riêng lẫn bịt bánh để mọi người trong nhà đều huê một niềm vui nho nhỏ trong những ngày Tết. Vì có mấy khi mình được may mắn, chỉ tốn vài đồng đã có thể mua một niềm vui bao giờ?

Viết nhân chuyến tốc hành thăm Phố Bolsa.

12/31/2000

KBL